

Ovänliga eftermiddagen

Anders Arhammar

I början av november infaller varje år vänliga veckan. Då ska man vara lite extra snäll mot sin omgivning, hjälpa gamla tanter över gatan, ge komplimanger i busskön, hålla upp dörrar, dra ut stolar och le lagom snällt mot barn, rockmän samt punkare.

Men jag tycker det är dags att avskaffa vänliga veckan. Jag tror den ställer till med elände bara genom sin blotta existens. I och med att den finns så behöver folk inte vara vänliga resten av året, vänliga veckan blir otrevlighetens alibi.

För egen del skulle jag behöva det motsatta. Och jag behöver inte ens en vecka, det skulle räcka med en dag, eller till och med en eftermiddag. Ovänliga eftermiddagen.

Den dagen får vi alla vara så otrevliga som vi kan, utan att någon tar illa upp.

Tänk så mycket instängd elakhet som skulle komma ut.

Det skulle också ha det goda med sig att de naturligt elaka, de som annars alltför ofta dominerar vår vardag, för en dag, hamnar i skymundan. Ingen bryr sig om dem, eftersom alla är upptagna med att spy ur sig sin egen galla.

På det sättet blir ju vänligheten det normgivande, och ovänligheten något som man ägnar sig åt en eftermiddag om året.

Jag har en hel lista på människor som skulle råka ut för min elaka eftermiddagsdag. Men först skulle jag värma upp hemma, för att komma i rätt stämning.

Tänk att komma hem, gå in i köket, utan att ta av sig sina skitiga skor, öppna skafferiet och plocka åt sig de sista jordnötterna, gå in till frun och andas på henne och säga att det inte finns några kvar.

Sedan tar man en sväng förbi kvarvarande dotterns rum, river ifrån henne flicktidningen, talar om att man ätit

sempla på jobbet, upplyser om att hon inte fått någon och tar med sig tidningen in på toan där den blir blöt för att man lägger den på golvet som inte är torkat.

Så är det tillbaka till frun, hon som inte gillar ordvitsar. Jag lyfter på luren, slår numret till kvällspressen och meddelar att fel låt vann i melodifestivalen.

Visa rättvisa visavi rätt visa, skriker jag i luren, räcker över den till hustrun och går ut med en kommentar om att golvet i köket borde torkas, ordentligt.

Och vid det laget är det säkrast att gå ut snabbt.

På parkeringen står grannen vid sin nerisade bil och frågar om jag har en isskrapa. Ja, jag har tre stycken, säger jag, slår igen bildörren och åker iväg med en rivstart. Sälunda uppvärmd är det sedan lätt att ta tag i busschauffören, receptionisten på vårdcentralen, tanten i kassa två på köttfärsICA, telefonförsäljaren, och alla andra som förtjänar en liten dos av eftermiddagsovänlighet. Men det måste ske med fitness, ungefär som när en mig närstående ung mamma, vi kan kalla henne Jessica, nyligen tog tunnelbanan med sina två små barn.

På väg ner i rulltrappan till tåget, sprang hennes son på sitt femåriga sätt några steg före, och råkade gå på trappan samtidigt som en man i rock. Rockmannen, som uppenbarligen tyckte att femåringen skulle lämna plats åt honom, vände sig om mot Jessica, pekade med hela busskortet och fräste: "håll reda på ungen, annars kan nån ta dig för vårdslöst förfarande!"

Jessica reagerade snabbt och replikerade "håll reda på när din mun är öppen, annars kan nån ta dig för det dumhuvud du är!"

Så ska en slipsten dras och en rockman hanteras.

reumatikerförbundets STYRELSE

Ordförande

Anne Carlsson Skattkärr

1:e vice ordförande

David Magnusson Offerdal

2:e vice ordförande

Bo Jonsson Hägersten

Ledamöter

Suzanne Ahlqvist Enköping
Bertil Eklund Långshyttan
Margreth Halvarsson Partille
Sara Hjalmarsson Linköping
Christina Opava Eskilstuna
Greta Thorén Norrköping

Ersättare

Claes Stjernström Tyresö
Anna Schéle Kristianstad
Margaretha Börjegård Gräddö
Kurt Jörgensen Dals Rostock

Generalsekreterare

Jan-Olov Söderberg

Revisorer

Jan Nyström aukt revisor
Lena Öst
Lars Bertil Olsson
Rolf Ström

Ersättare

Steinar Walsö-Kanstad

Valberedning

Kjell Nyholm ordförande
Gerd Mahl Nilsson
May Britt Brätner
Lars Oscarsson
Gun Lingberth

Ersättare

Anna-Lisa Hörnfeldt
Lars Eric Magnusson